SATURS

1. nodaļa. ZĪMES CEĻĀ 9

Pirmā zīme. Lasīt un mācīties 9
Otrā zīme. Debesu slepenais aicinājums 10
Trešā zīme. Vecvecmāmiņas teksti 11
Ceturtā zīme. Dvēsele 11
Piektā zīme. Atbrīvošanās 12
Sestā zīme. Satikšanās 13
Septītā zīme. Izskaidrojums 14

2. nodaļa. "ŠAJĀ PASAULĒ IR IESPĒJAMS VISS. TIEŠI TĀPĒC JAU PASAULE PASTĀV" 17

Skolnieks ir gatavs – nāk arī Skolotājs 19
Mans Skolotājs 21
Jautājumi Skolotājam 21
Uzmanīgi, augsts spriegums! 23
Atslābināšanās 27
Iemācīties iepauzēt. Un nodalīt dažādas lietas 30
Jāiemācās atslābināt ķermeni 32
Dzīve bez liekas piepūles – produktīva, spilgta, brīva 52
KĀPURS 61
Staigāt ātri ciguna stilā: vēders – magnēts-prožektors 66
Atpūtas minūte 68

3. nodaļa. TRĪS ENERĢIJAS 69

Debesu Spēks 69
Zemes enerģija 80
Zemes enerģija. Sagatavojieties iesakņoties 83
Zemes Spēks. Iesakņojieties, pasauciet
un pieņemiet to 85
Īss papildinājums 89

4. nodaļa. DABAS ELPA 96

Piepildīties ar Dabas elpu 97

5. nodaļa. INTUĪCIJA. GAIŠREDZĪBA.
DEBESU GRIBA 101

Gaišredzība 101
Debesu griba 108
Uzzināt Debesu gribu 110
Pirmā epizode. Starp vagoniem 112
Otrā epizode. Jaunā medicīna 115
Trešā epizode. Tiešajā ēterā 116
Ceturtā epizode. Ciguns un visi, visi, visi 119
Zīmes no Augšas 125
Zīmes no Augšas. Pateicība 129
Kā attīstījās jutīgums 133
Atšķir Gaismu no tumsas, Eņģeli no dēmona 136
Lī – pasaules harmonija. Nejaušību nav! 139

6. nodaļa. AIZSARDZĪBA 146

Vei ci – mūsu personiskais Kosmoss,
droša aizsardzība 146

Fiziskā ķermeņa aizsardzība 149
Sirds un dvēseles aizsardzība 151
Vārda spēks 158
Sirds 159
Augstākā Aizsardzība 161

7. nodaļa. DZIEDINOŠĀS ROKAS 163
Turpinājums, kas noteikti sekos 174

8. nodaļa. APGAITA 180
Pēcvārda vietā. Dievs – tavs Skolotājs 184

1. NODAĻA

ZĪMES CEĻĀ

Tas notika sen. Vēl pagājušajā tūkstošgadē. Apmēram 20. gadsimta 80. gados. Tajos sensenajos laikos burvīgajā Rīgā dzīvoja jauns ārsts. Pirms pāris gadiem viņš bija absolvējis Rīgas Medicīnas institūtu un jutās visnotaļ pašpārliecināts. Uzskatīja, ka zina praktiski visu par to, kā ārstēt cilvēkus. Bet galvenais – bija ārkārtīgi racionāls. Sprieda, ka var ticēt tikai tam, ko iespējams pierādīt. Zinātniski pārbaudīt un pierādīt. Divkāršs akls pētījums, lai kontrolētu placebo efektu, – lūk, uz ko balstās medicīna!

Toreizējā padomju atmosfēra visnotaļ sekmēja tādu attieksmi. Zinātniskais komunisms, ko mācīja marksisma-ļeņinisma katedrā, visu izskaidroja vienkārši. Matērija, tā teikt, ir primāra, bet apziņa – sekundāra. Cilvēks ir cēlies no pērtiķa. Bet pērtiķis – no tā, ka reiz kaut kādas molekulas ir nejauši savienojušās, radot dzīvību. Tajos tālajos laikos viss notika nejauši, lūk, tā.

Tagad ir viegli saskatīt, ka daktera ceļā bija zīmes. Daudz zīmju. Un tagad ir skaidrs, kurš tās tur novietoja.

Pirmā zīme. Lasīt un mācīties

"Tās [Dieva gudrības] aizsākums slēpjas patiesā vēlmē apgūt zināšanas." Tomēr racionāli domājošais ārsts par kaut ko bija piemirsis. Piemēram, par to, ko un cik daudz viņš bija lasījis bērnībā. Viņš lasīja savdabīgi.

Kā tolaik teica – aizgūtnēm. Bērnībā visi puikas skrēja spēlēt futbolu, bet viņš – uz istabu ar grāmatu rokā. (Brilles sāka nēsāt samērā agri, jau 1. klasē.) Lasīja grāmatas par dabu, mežiem, dzīvniekiem. Par fiziku un ķīmiju. Bija, piemēram, iemīļotā grāmata "Ceļojums uz MOBI zemi" (MOBI bija saīsinājums no vārdiem MOlekulārā BIoloģija). Paralēli netika smādētas grāmatas par ceļojumiem un ģeogrāfiskiem atklājumiem. Un turpat bija arī piedzīvojumu grāmatas – par indiāņiem, par bruņiniekiem, par pirātiem, par dažādiem kariem no akmens laikmeta un sendienām līdz mūsu laikiem.

Īpašu vietu ieņēma literatūra par detektīviem un spiegiem, izlūkiem un slepenajiem aģentiem. Un vēl jau bija arī brīnumpasakas, pasaules tautu mīti un varoņteikas. Un zinātniskā fantastika.

Bērnībā ārsts bieži slimoja, ilgstoši sēdēja mājās – un lasīja! Visu Ventspils bērnu bibliotēku izlasīja ātri. Pēc tam ņēma tēta lasītāja karti un pa pusei legāli apmeklēja pieaugušo bibliotēku. Studējot Medicīnas institūtā, viss turpinājās.

Otrā zīme. Debesu slepenais aicinājums

Jo īpaši topošajam dakterim patika kosmiskā fantastika par Visuma plašumiem, par ceļojumiem uz nezināmām planētām un to, kā to iemītnieki apciemo mūsu Zemi. Kopš bērnības viņam patika stundām ilgi lūkoties zvaigžņotajās debesīs, un Rīgas planetāriju viņš apmeklēja biežāk nekā kino. Debesis vilināja. Reiz studiju laikos, vakarā pastaigājoties kopā ar meiteni, viņš jūtu pārpilnībā pašāva abas rokas augšup un iesaucās: "Skaties, cik tur ir skaisti!"

Tā bija pēdējā tikšanās ar to meiteni. Jo viņa atbildēja – ja tev patīk, tad vari turp lidot, tikai bez manis. Viņa bija vēl racionālāka.

Kas gan tik ļoti vilināja jauno cilvēku, skolnieku, bet pēc tam medicīnas studentu, ārstu ceturtajā paaudzē? Kādas zināšanas viņš uzsūca, pats to neapzinoties?

Trešā zīme. Vecvecmāmiņas teksti

Mājās vecvecmāmiņa lūdza Dievu. Bija nometusies svētbilžu priekšā uz ceļiem, lasīja kaut kādus nesaprotamus tekstus. Nu, ārsts domāja, tie ir aizspriedumi, viņa taču jau veca, vēl pirms revolūcijas "popi" viņai sajaukuši galvu; nu labi, viņai tā ir vieglāk, lai jau vecuma galā...

Pēc tam nāca Černobiļa. Mobilizācija. Karavīra formastērps. Nācās kļūt par medicīnas apakšvienības komandieri. Brauciens uz avārijas zonu, darbs radiācijas skartā rajonā. Nopietns pārbaudījums. Daudzi neizturēja, sāka dzert vai sajuka prātā. Bet te viens zaldātiņš – ko viņš tur vakaros klusītēm murmina? Ārsts ieklausījās – o, atkal tie paši zināmie vecvecmāmiņas teksti. Dīvains zaldātiņš, vēl arī klusībā piebilst: "Viņš mums sūta pārbaudījumus, lai glābtu mūsu dvēseles," – un ir tāds mierīgs... Ārsts, būdams godīgs pētnieks, atzīmēja, ka šis kareivis neizskatījās pēc jukušā, drīzāk otrādi – bija vissaprātīgāk domājošais visā apakšvienībā. Izskaidrot nespēja, tikai atzīmēja.

Ceturtā zīme. Dvēsele

Un vēl bija draugs, kurš lasīja grāmatas par kaut kādiem Rērihiem, par kaut kādiem Austrumiem. Atcerieties, tas

bija pagājušā gadsimta 80. gadu sākums, kad tamlīdzīgu literatūru ne ar uguni nevarēja sameklēt. Un arī tās lasīšana netika atbalstīta, VDK mierīgi varēja aizsūtīt uz trakomāju vai kādu vēl briesmīgāku vietu. Tad, lūk, draugs vēl arī zīmēja, skaisti zīmēja. Teica, ka nezīmējot pats, bet viņa roku vadot Eņģeļi. Ā, skaidrs, nosprieda racionālais ārsts, šizofrēnija, Kandinska–Klerambo sindroms, tā sauktais psihiskais automātisms, kad slimniekam šķiet, ka viņa rīcību kāds vada. Tomēr draugs neizskatījās slims, dzīvoja normālu dzīvi, strādāja, izturējās adekvāti ikdienas dzīvē, viņam bija ģimene. Ārsts, būdams godīgs pētnieks, atzīmēja arī to. Un atkal nespēja izskaidrot. Tikai atzīmēja. Draugs arī pavēstīja, ka sajūtot cilvēku auras.

Ārsts nodomāja, ka ar viņu ir pavisam slikti. Sākušās halucinācijas. Taču draugs uzmanīgi paskatījās uz viņu un noteica – taču tu arī vari! Un piedāvāja eksperimentu – kuram godīgais pētnieks piekrita. Itin kā kāds sirds dziļumos būtu nočukstējis "pamēģini". Draugs uzlika uz galda dažas monētas, pārklāja tās ar dvieli, lai nevarētu redzēt, un piedāvāja pārbraukt pāri ar plaukstu un parādīt, kur katra atrodas. Ārsts atrada visas. Izjūtas bija skaidras un noteiktas. Un vēl krūtīs piepeši parādījās kaut kāda nesaprotama prieka sajūta. Vieglums. Gaišums. Itin kā dvēsele (dvēsele? Kas tā tāda? Ak tad tāda pastāv, ja?) smaidot mani sveicinātu: "Nu, sveiks! Te nu es esmu. Iepazīsimies!"

Neredzamā pasaule ārsta acīs ieguva pastāvēšanas tiesības!

Piektā zīme. Atbrīvošanās

Un tad es... nujā. To ārstu sauca Igors Kudrjavcevs. Vienkārši par sevi pagātnē psiholoģija iesaka runāt trešajā

personā. Jo īpaši tad, ja negribi vairs pazīt sevi pagātnē. Tagad tiešām liekas, ka tas tik bijis tips. Pat metas žēl šī pārmērīgi prātīgā ārsta, kurš to vien zināja kā cīnīties ar neracionāliem cilvēkiem un viņu maldiem. Tā nu viņš tur stiprināja un stiprināja savas materiālistiskās bruņas, un piepeši vienā mirklī tās pazuda. Tās nesabruka kaut kādu Gaismas Spēku triecienu iespaidā.

Es toreiz sajutu kaut ko patiesi neparastu. Brīvību. Nē, pareizāk – atbrīvošanos. It kā apkārtējā pasaule piepeši vienā mirklī būtu kļuvusi cita, gaiša, silta, apjomīga un... sava. Es sajutu, ka šeit atrodos savā vidē. Savās mājās. Ārēji nekas nemainījās. Biju kļuvis citāds es pats. Neredzamais tā arī nekļuva redzams, toties bija sajūtams un draudzīgs. Un vēl radās sajūta, ka es esmu bijis vienmēr un būšu mūžīgi. Tāpat kā šī brīnišķīgā daba, šīs debesis, šis Visums visapkārt.

Sestā zīme. Satikšanās

Un, lūk, notika pats galvenais. Vispirms es lasīju daudz ko, tikai ne kristīgo literatūru. Bet te piepeši kādā tekstā uzdūros nodaļai "Par lūgšanu un varoņdarbu". Izlasīju par to, kā praktizējuši tādu, kā man likās, vienkāršu (ak, izrādījās, ka tā nepavisam nav vienkārša, taču tolaik es vēl to nesapratu) Jēzus jeb sirds lūgšanu. Viņi sēdēja vientulībā (ak, tas man ir paticis visu mūžu! Tā, tā, tas acīmredzami ir domāts man!), visu savu uzmanību iegremdēja sirdī un izrunāja tikai dažus svētītus vārdus. Un viņu priekšā pavērās Dievišķā Gaisma. Un tā, it kā šīs pašas Gaismas stars būtu mani ķēris, kļuva skaidrs: tas ir mans. Tūlīt pat sāku meklēt tekstā pieminētās grāmatas. Skaidrs, ka

atradu uzreiz – jo bija jau pagājis laiks. Sāku lūgties, vēl neveikli, kā nu pratu. No sirds. Un – viss notika.

Es piepeši skaidri sajutu, ka Dievs atrodas tepat līdzās. Gaisma, ko nevarēja saskatīt ar redzi, bet kas tika uztverta ar sirdi. Sajūta, ka līdzās atrodas Spēks, Prieks un Mīlestība. Un visa apkārtējā pasaule kārtējo reizi mainījās un kļuva par kaut ko viengabalainu, skaistu un dzīvu.

Dievs ir tepat! Prieks bija bezgalīgs. Taču tas ir mierīgs prieks, bez eksaltācijas, tikai pārliecība par to, ka Viņš ir šeit. Piedod, es nodomāju. Piedod, ka agrāk es Tevi nepazinu! Atbilde tika saņemta nekavējoties. Bez vārdiem. Pat grūti aprakstīt, kā tas bija. Spēka klātbūtne.

Patiesības klātbūtne.

Mīlestības klātbūtne.

Tad es sapratu, ko nozīmē "Lai Dievs tev uzsmaida!". Tas arī bija šis Smaids! It kā ar visu savu būtību Viņš būtu pateicis: "Esi sveiks!"

Un kopš tā laika es esmu sveiks. Garīgi sveiks. Tāpēc ka esmu padzēries no tā ūdens, kas remdē slāpes uz visiem laikiem. Tiem, kuri vēl nepazīst tādu ūdeni, slāpst. Visu laiku garīgi slāpst, un viņi meklē, meklē, meklē. Te brauc uz Tibetu, te uz Altaja kalniem, te uz Indiju. Un neatrod to, ko man iedeva pats Dievs. Viņš man deva sevi pašu.

Septītā zīme. Izskaidrojums

Kā gan agrāk es nevarēju Viņu sastapt? Mazliet vēlāk kļuva skaidrs. Viņš mani saudzēja. Aizklājis manu sirdi ar neticības un racionālisma bruņām, Viņš pasargāja mani no daudzām nelaimēm. Temperaments, vēlme un tiekšanās

dot zināšanas visiem un ikvienam man piemīt kopš dzimšanas. Un es labprāt to visu izmantoju. Bet padomju laikos, kļuvis par ticīgo, es noteikti būtu sācis vērsties pie cilvēkiem ar kvēlām runām! Un pazudinātu gan sevi, gan savus klausītājus. Labākajā gadījumā būtu nonācis trakomājā. Bet sliktākajā – cietumā. Bija taču daudz tādu cilvēku, kuri cieta ticības dēļ. Un padomju režīms ar viņiem izrēķinājās bez žēlastības.

Man vajadzēja nodarboties ar ko citu. Mācīties. Sagatavot augsni tam darbam, kas parādījās brieduma gados. Un šī mācīšanās sākās ar to pašu pirmīt pieminēto lasīšanu. Tā tika radīta augsne, kurā Dieva sētā sēkla pēc tam varēja kārtīgi izdīgt.

Un kļuva skaidra aizraušanās ar pasakām un mītiem no vienas puses un ar kosmosu – no otras. Tā bija sagatavošanās. Sagatavošanās pirms tikšanās ar neredzamo un nezināmo. Kad no acīm nokrita neticības migla, tas viss nostājās manā priekšā. Dieva radītais diženums – Visums un daba visā savā daudzveidībā. Un ar aci nesaskatāmā garīgā pasaule, tikpat daudzveidīga un vienlaikus arī neviennozīmīga. Viss notika tā, kā bija iecerēts. Tagad manā Kosmosā bija gan spīdekļi, gan galaktikas, gan zvaigznāji, bet tur, pašā Visuma centrā, – Viņš pats, Radītājs.

Tikai planetārija vēl līdz šim ir žēl. Jā, skaidrs, Baznīcai vajadzēja atgūt ēku, kurā padomju laikā atradās planetārijs. Bet to taču varēja pārcelt uz kādu citu vietu, vai ne? Aparatūra taču bija saglabājusies. Un ikviens būtu varējis palūkoties uz zvaigžņotajām debesīm. Tas taču ir tik aizraujoši – vērot visu šo diženumu un iztēloties un sajust sevi kā Visuma sastāvdaļu! Un varbūt arī uztvert kādu zīmi no Augšas...

Iestājās Miers. Rāmums. Pašpaļāvība. Jo dzīvā ūdens malks uz visiem laikiem remdēja slāpes.

Un Dievs atsūtīja man Skolotāju.

2. NODAĻA

"ŠAJĀ PASAULĒ IR IESPĒJAMS VISS. TIEŠI TĀPĒC JAU PASAULE PASTĀV"

– Kā tad tā, Skolotāj? Vai tiešām viss?

– Jā. Iespējams – tas nenozīmē, ka būs, taču iespējas ir bezgalīgas. Ikviens no mums var palīdzēt piepildīt to, ko vēlas. Piesaistīt no Visuma labās enerģijas un ļaunuma spēkus.

– Skolotāj! Vai tu vari to apturēt?

– Tu pats visu vari. Visu, ko ļoti vēlēsies. Ja alksi pēc labā, piesaistīsi labo. Ja vēlēsi kādam ļaunu, – piesaistīsi ļauno.

– Kāpēc Dievs neaptur ļaunumu?

– Dievs ir devis cilvēkiem izvēles brīvību. Tikai cilvēki dara to, kas notiek.

– Skolotāj! Vai tu man iemācīsi darīt labu? Sev, tuviniekiem, draugiem, visiem cilvēkiem? Nest Spēku, Gaismu, Enerģiju, Harmoniju un Veselību?

– Jā. Gan tev, gan ikvienam, kurš to vēlas, kurš ir gatavs mācīties un attīstīties. Jūs to vēlaties? Tādā gadījumā šī grāmata ir domāta jums.

Dievs mūs ir radījis tā, lai mēs mācītos un attīstītos. Lai mācītos cits no cita, mācītos no tiem, kuri ir gudrāki par mums un atrodas augstāk, no tiem, kuri var mums dot jaunu Enerģiju. Cik labi ir, kad tu atrodi savu Skolotāju – vai varbūt viņš atrod tevi?

Īsts Skolotājs nepieder kādai noteiktai skolai: skolas pieder viņam. Īsts Skolotājs māca pašu galveno – viņš māca iztikt bez viņa. Tomēr arī tad, kad tu pats esi kļuvis par Skolotāju, dažreiz tik ļoti gribas pasmelties no tās gudrības, kas agrāk tevi ir izglītojusi!

Lai gan... runa nav tikai par gudrību vien.

Tradicionāli pieņemts uzskatīt, ka Skolotājs ir gudrāks un zinošāks mentors, taču bieži notiek arī citādi. Skolnieks var būt gudrāks, vecāks, stiprāks un vairāk pieredzējis par Skolotāju, taču bez viņa nespēj sasniegt vēlamo mērķi, jo Skolotāju dažādu iemeslu dēļ labvēlīgi uzlūko Augstākie Spēki. Nav jābūt tā, ka Skolotājs paverdzina skolnieku, nē, gluži otrādi – taču laime un veiksme skolniekam uzrodas tieši sadarbībā ar Skolotāju. Skolotājs, protams, cenšas nodot skolniekam ne vien zināšanas, bet arī pašu Augstāko Spēku, Radītāja, Dao, Dieva labvēlību. Taču galīgo lēmumu pieņem paši Augstākie Spēki. Labvēlība skars skolnieku, kurš ir pilnībā patstāvīgs dzīvē, taču atceras Skolotāju, nezaudē saikni ar viņu, bet, kad Skolotājs aiziet no zemes plāna (cilvēki mēdz teikt "nomirst", taču tas nav pareizs apzīmējums – mūsu dvēseles ir nemirstīgas), – turpina pieminēt viņu vismaz ar labu vārdu.

Tieši tā – patstāvīgs. Tas nozīmē, ka viņš neskrien pie Skolotāja pēc "svētības" katra sīkuma dēļ, bet pats tiešā veidā kontaktējas ar Augstākajiem Spēkiem. Un pats atbild par savu rīcību! Tomēr godā Skolotāju – tas ir nepieciešams, lai nepārtrūktu zināšanu un labvēlības nodošanas ceļš. Tāds skolnieks var sasniegt ļoti daudz.

Skolnieks ir gatavs – nāk arī Skolotājs

Tagad daudz kas nav tā, kā bija agrāk, un pie mums nav tā, kā bija un ir Austrumos. Bija laiki, kad viens skolotājs gan deva zināšanas, gan arī ar savu piemēru rādīja, kā vajag dzīvot. Tas bija (bet šur tur vēl arī ir) gluži kā sākumskolā. Mūsdienās mēs esam bagātāki – mums ir savs skolotājs katrā mācību priekšmetā, kā, piemēram, vecākajās klasēs un augstskolā. Vai arī savs skolotājs katrā dzīves posmā. Radītājs mūs sūta pie vajadzīgajiem cilvēkiem, bet viņus – pie mums, kad mēs esam gatavi.

Un tā turpinās tikmēr, līdz cilvēks pats spēs iegūt zināšanas un prasmes no Augšas – to avots ir viens, taču to dēvē dažādos vārdos: Visuma informatīvais lauks, noosfēra, udzi ķīniešu kultūrā, *akaša* indiešu kultūrā, dievišķā gudrība Sofija kristietībā.

Agrākajos laikos cilvēki teica: "Ja skolnieks ir gatavs – nāk arī Skolotājs." Bet dievišķā gudrība Sofija pati atrod cilvēku. "Dievišķā gudrība ir gaiša un nevīstoša, un to viegli var ieraudzīt tie, kas to mīl, un to iegūst tie, kas to meklē; tā pat pati aicina to iepazīt tos, kas to vēlas. Kopš agra rīta tas, kurš to meklē, nenogurs, jo atradīs to sēdam pie savām namdurvīm.

Domāt par to jau ir saprāta pilnība, un tas, kurš tās dēļ paliek nomodā, drīz vien atbrīvosies no rūpēm, jo tā pati aptekā un meklē tos, kas ir tās cienīgi, un labvēlīgi gadās viņiem ceļā, un pie ikvienas domas tiekas ar viņiem. Tās aizsākums ir patiesa vēlme mācīties, bet

> rūpes par mācībām ir mīlestība, un mīlestība ir tās likumu glabāšana, bet likumu vērošana ir nemirstības ķīla, bet nemirstība tuvina Dievam; tāpēc alkas pēc dievišķās gudrības tuvina valstībai." (Zālamana gudrības grāmata, 6:12–20)

Ja skolnieks ir gatavs – nāk arī Skolotājs. Kurš ir gatavs? Tas, kurš meklē dievišķo gudrību, alkst pēc zināšanām, jūt, ka vajag attīstīties. Ja tāda vēlēšanās ir, tad izdosies uzņemt jaunās zināšanas, mainīties, attīstīties, evolucionēt. Vai jūs to vēlaties? Tādā gadījumā šī grāmata ir adresēta jums.

Attīstīties, mācīties, evolucionēt – tas ir iekodēts mūsu dabā. Tas, kurš neattīstās, dzīvo maz un slikti. Turklāt tagad ir tāds laiks, kad Visums, Kosmoss un viss dzīvais ir nonācis jaunā Dižās Attīstības posmā, kad notiek tiekšanās pretī pilnībai un Gaismai, pretī jaunam dzīves eonam. Vai tad nevar manīt, ka pasaule strauji mainās? Un mēs mainīsimies reizē ar to, kļūsim pilnīgāki, realizēsim visas savas unikālās spējas, talantus, jo citādi bezcerīgi atpaliksim un mūs aizmirsīs kaut kur lielā Ceļa malā.

Pastāstīšu, kā es mācījos un mācos. Tas palīdzēs arī jums atrast savu ceļu, savu Skolotāju. Noteikti palīdzēs, jo zināšanu enerģija ir dižs spēks, un tieši par to man ir pavēlēts jums pastāstīt. Pastāstīt un nodot šīs enerģijas **impulsu**. Izdosies izcili!

(Lasītājs, iespējams, jautā: vai šī ir mācību grāmata par to, kā kļūt apskaidrotam? Nē, tā ir pieredzes apmaiņa par tēmu "Kā atvērties mācībām". Un vēl arī enerģijas avots, jo tā piemīt vārdiem.)

Mans Skolotājs

Grāmatā ir daudz dialogu ar manu Skolotāju. Šeit mans Skolotājs ir vispārīgs tēls, dialogu teksti dzīvē piederēja dažādiem cilvēkiem, taču es tos apkopoju, padarīju pieņemamākus uztverei. Un, lūk, kāpēc. Cilvēki, ar kuriem mani saveda kopā Augstākie Spēki, cilvēki, kurus šie Spēki man sūtīja, – viņi visi nesa dažādas vienas Patiesības sastāvdaļas. Šīs Patiesības avots ir Radītājs un Viņa dievišķā gudrība.

Skaidrs, ka ne visa pasaules dievišķā gudrība katru reizi piedalījās manis mācīšanā. Ar to nodarbojās un vēl joprojām nodarbojas zināma tās daļa, kas atbild tieši par konkrēto cilvēku, šajā gadījumā par mani. Ir tāds tēls – Dievs, kas atgādina Sauli, no viņa izplūst stari, un katram cilvēkam pienākas savs personiskais stars. Tomēr šis stars nes sevī visu Saules spēku, visu dievišķās enerģijas pilnību, visu augstās gudrības dziļumu. Sakot "mans Skolotājs", es iztēlojos tieši šo staru, kas katru reizi iemiesojas konkrētā cilvēkā un runā caur viņu. No **Avota nākošais stars ir debesīs mītošā augstā Gara sirds**, kas ved pretī dievišķajai gudrībai un palīdz to iegūt. Augstie Gari, kas nav saskatāmi ar Skolotāja fizisko aci, kopš laiku laikiem ir palīdzējuši mums iet uz priekšu, nepārtraukti raidot signālus, izkaisot pa ceļam zīmes, – un laimīgs ir tas, kurš uztver šos signālus.

Jautājumi Skolotājam

Tos es uzdevu dažādā laikā. Dažreiz darīju tā, kā man ticis mācīts.

Kad rodas jautājums, precīzi formulē to un pieraksti, vēlams – ar zīmuli vai pildspalvu uz papīra. Uzdod pēc nedēļas (ja vien tas nav steidzams jautājums). Burtiski – atzīmē datumu savā plānotājā! Bieži vien nedēļas laikā tu jau būsi saņēmis atbildi. Tā tiek trenēta intuīcija.

Protams, ir bijuši, ir un būs daudz personisku jautājumu un atbilžu, ar tiem es nedalīšos – jums nebūs interesanti. Minēšu tikai tos, kas var noderēt visiem. (Tūlīt pat paredzu sašutušu lasītāja izsaucienu ar tūtiņā savilktām lūpām: "Tas, kas der visiem, neder nevienam, tas jau sen ir zināms!" Nepiekrītu. Visiem der būtiski svarīgas lietas, piemēram, ēdiens, miegs, skābeklis. Un, starp citu, arī nauda.)

Bieži vien atbildes nenāca vārdu izteiksmē. Par atbildes ziņu varēja kalpot kāds notikums, ārēji varbūt pat nesvarīgs. Turpretī intuīcija palīdz novērtēt ziņas svarīgumu. Jo, kā rakstīja ģeniālais Pāvels Florenskis: "Visam, ko saskata acs, piemīt sava slepenā nozīme, dubultā esamība un cita, ārpusempīriska būtība. Viss ir piederīgs citai pasaulei, visā cita pasaule ataino savu nospiedumu."[1] Šeit cita pasaule ir nevis aizkapa dzīve, kā mēs esam raduši teikt, bet gan neredzamā jeb Nemateriālā pasaule, kā to sauc citkārt. Signālu no augšas vienmēr ir gana, vajag tikai iemācīties tos nolasīt.

Mācieties lasīt zīmes – aicina Skolotājs. Ak, ja mēs labi prastu tās lasīt...

[1] Florenskij P. A. (1909) *Obščečelovečeskije korņi idealizma.* Sergijeva Posada.

Pats Pāvels Florenskis minēja līdzību ar biti, kura ielido pa altāra atvērto logu liturģijas laikā un atgādina par tālu draugu, kuram šobrīd, iespējams, ir nepieciešama palīdzība. Pie manis bieži vien ar ziņām atlido putni, turklāt ne vienmēr mazi, reiz atlidoja vārna, atnesa ziņu, ilgi nelidoja projām, līdz es sapratu un pieņēmu ziņu. (Skolotājs uz to teica: "Ziņa bija steidzama, kas nu gadījās pie rokas – to arī aizsūtīja!")

> Kā gan atšķirt ziņas? Tāpat kā lasīt manu grāmatu. Ar sirdi. Intuitīvi.

Intuitīvi? Bet man nedarbojas intuīcija – to es bieži vien dzirdu no saviem lasītājiem, pacientiem, studentiem. Vai tiešām nedarbojas – es precizēju. Nu, dažreiz darbojas...

Ja darbojas dažreiz – tātad darbojas. Jautājums ir tikai par to, kā to izmantot. Par to arī parunāsim.

Intuīcija darbojas tad, kad mēs neesam saspringti. Kad esam atslābinājušies. Ar to tad arī sāksim – atbrīvosimies no saspringuma. Tas mēdz būt sarežģīti...

Uzmanīgi, augsts spriegums!

– Skolotāj, es esmu šokā. Kas tā par nekārtību! Paskaties, kādas šausmas viņi te...

– Stop, stop, stop. Nomierini galvu. Tavas domas ir koncentrējušās pieres vidū kā indīgs stars. Dusmas tās baro. Vai tikai nebūsi saslimis?

– Nē taču, es esmu vesels! Starp citu! Kā tu varēji tik precīzi noteikt, ka dusmīgās domas ir sakrājušās pieres vidū?

– Dusmīgās domas parasti krājas tur... Gan dusmas, gan sašutums bieži vien ir slimības sākums. Ķīniešu medicīna apgalvo, ka jūtas var kļūt par slimību cēloni.

– Bet nu taču nav spēka noskatīties uz tām šausmām. Es nevaru ciest kaut ko tādu. Kā viņi tā varēja!

– Ja nav spēka skatīties, neskaties. Ja nevari ciest, novērs uzmanību. Kā viņi varēja – tu man jautā, kā tieši viņi to izdarīja?

– Skolotāj, nē, veids mani neinteresē. Esmu sašutis par to, ka atkal visapkārt ir tik daudz visādu riebeklību...

– Stop. Vai tad šodien tev apkārt ir vairāk "visādu riebeklību" nekā parasti?

– Nē, vispār jau tāpat kā vienmēr.

– Un kuras no tām "riebeklībām" ir atkarīgas no tevis? Ko tieši tie "viņi", kurus tu pieminēji sarunas sākumā, nav saskaņojuši ar tevi? Ko tu vari mainīt?

– Nav saskaņojuši... jā, tiešām, man neviens nejautāja. Vispār jau izklausās smieklīgi. Es neko nevaru mainīt. Es tikai pukojos par to, ka pasaulē atkal ienāk visādas draņķības – nu, piemēram, paskaties, kam jābūt cilvēka galvā, lai viņš uzvilktu mugurā tādas bikses un tādas kurpes kā šai sievietei? Un mati arī zaļi... Viņas vecumā!

– Paskatīsimies uzmanīgāk... Hm, manuprāt, viņa izskatās laimīga, vai tev tā nešķiet? Bet vecums – nezinu, nekad neesmu mācējis noteikt vecumu, turklāt sievietēm tas nemaz nav tik vienkārši. Interesanti, kā viņa skatās uz tevi – cilvēku uzvalkā, ar kaklasaiti, brillēs? Un ja nu viņa domā – ir nu gan večuks pelēkā uzvalkā...

– Var jau būt, var jau būt. Bet es viņai tūlīt uzsmaidīšu! Oho! Viņa arī man uzsmaidīja! Paskaties, viņa tiešām ir tīri tā neko!